FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT JEAN MISCHO

fremsat den 18. maj 2000 *

1. Ved appelskrift indleveret den 23. juli 1998 har selskabet Enso Española SA (herefter »Enso«) iværksat appel af dom afsagt den 14. maj 1998 af Retten i Første Instans i sagen Enso Española mod Kommissionen [1] (herefter »den appellerede dom«). Sagen var anlagt af Enso til prøvelse af Kommissionens beslutning 94/601/EF af 13. juli 1994 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (IV/C/33.833 — Karton) [2] (herefter »beslutningen«).

2. Ved beslutningen pålagde Kommissionen 19 producenter, der leverer karton inden for Fællesskabet, bøder for overtrædelser af EF-traktatens artikel 85, stk. 1 (nu artikel 81, stk. 1, EF).

3. Under sagen for Retten nedlagde Enso påstand om, at beslutningen helt eller delvis blev annulleret, subsidiært om at bøden blev nedsat, og om at Kommissionen blev tilpligtet at betale sagens omkostninger, herunder gebyrer og renter i forbindelse med etablering af en bankgaranti eller en eventuel betaling af hele bøden eller en del heraf.

4. Ved den appellerede dom gav Retten delvis Enso medhold, idet den annullerede beslutningen, for så vidt som selskabet heri blev anset for at have deltaget i overtrædelsen i en for lang periode og i det ulovlige samarbejde om fastholdelse af markedsandelene, og nedsatte bøden fra 3 250 000 ECU til 1 200 000 ECU, men frifandt i øvrigt Kommissionen.

5. For en fuldstændig redegørelse for Enso's argumenter mod beslutningen og grundene til, at Retten fandt, at disse argumenter kun delvis kunne tiltrædes, henvises der til den appellerede dom.

6. Enso har for Domstolen nedlagt følgende påstande:

I — Den appellerede dom ophæves, hvorved der henvises til de anførte grunde, og Domstolen fastslår alle retsvirkningerne af ophævelsen af den nævnte dom, såvel hvis den selv udtrykkeligt afgør sagen, som hvis den hjemviser

* — Originalsprog: fransk.

1 — Sag T-348/94, Sml. II, s. 1875.

2 — EFT L 243, s. 1.

den til Retten, og det bestemmes herved navnlig:

1) Den appellerede dom ophæves, for så vidt som den fastslår, at beslutningen ikke er i strid med EF-traktatens artikel 190 (nu artikel 253 EF), for så vidt angår bøden, og følgelig ophæves bøden, fordi beslutningen ikke er begrundet, eller — subsidiært — den nedsættes væsentligt, fordi begrundelsen er utilstrækkelig.

2) Subsidiært ophæves den appellerede dom, for så vidt som Retten ikke antager, at Kommissionen ved ikke at tage hensyn til virkningerne af kursfaldet på pesetaen i forhold til ecuen ikke har tilsidesat ligebehandlingsprincippet, eller — subsidiært — bøden nedsættes, således at der tages hensyn til det nævnte kursfald.

3) Subsidiært ophæves den appellerede dom, for så vidt som den ikke tilpligter Kommissionen til at betale sagsøgeren ved Retten i Første Instans samtlige de udgifter og renter, der vedrører sikkerhedsstillelsen eller den eventuelle betaling af bøden fuldt ud eller delvis, og det fastslås, at renterne af bøden først begynder at påløbe fra det tidspunkt, da Rettens dom kunne fuldbyrdes, og følgelig tilpligtes Kommissionen at betale udgifterne og de påløbne renter i forbindelse med sikkerhedsstillelsen eller betalingen af bøden.

II — Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger ved Domstolen, og denne pålægger herved tillige Kommissionen at betale omkostningerne ved sagen for Retten i Første Instans, såfremt der helt eller delvis gives appellanten medhold i appelsagen.

7. Kommissionen, der er indstævnt i appelsagen og var sagsøgt ved Retten, har for Domstolen nedlagt følgende påstande:

— Appellen forkastes.

— Subsidiært: Sagen hjemvises til Retten til afgørelse.

— Appellanten tilpligtes under alle omstændigheder at betale sagens omkostninger.

8. Enso har til støtte for sine påstande fremført tre anbringender:

1) tilsidesættelse af fællesskabsretten som følge af en forkert anvendelse og fortolkning af traktatens artikel 190 med hensyn til den manglende begrundelse for beslutningen

2) tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, idet der ikke blev taget hensyn til kursfaldet på pesetaen i forhold til ecuen

3) tilsidesættelse af fællesskabsretten på grund af inkonsekvens i Rettens argumentation for, at den ikke tilpligtede Kommissionen at betale omkostninger og renter i forbindelse med etableringen af en bankgaranti eller betalingen af bøden.

9. I det omfang det er nødvendigt, vil jeg redegøre for detaljerne i disse anbringender, efterhånden som jeg behandler dem.

Det første anbringende om, at beslutningen er utilstrækkeligt begrundet med hensyn til bødeudmålingen

10. Da den kritik, der fremføres under dette anbringende, er parallel med den, der er fremført af appellanten Mo och Domsjö AB i sag C-283/98 P, tillader jeg mig at henvise til mit forslag til afgørelse i den sag, som også fremsættes i dag, for en redegørelse for grundene til, at dette anbringende bør forkastes.

Det andet anbringende om en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet i forbindelse med den manglende hensyntagen til udviklingen i vekselkurserne

11. Da kritikken af den appellerede dom under dette anbringende er parallel med den, der fremføres af appellanten Sarrió SA i sag C-291/98 P, tillader jeg mig at henvise til mit forslag til afgørelse i den sag, som også fremsættes i dag, for en redegørelse for grundene til, at den pågældende kritik synes uberettiget og således ikke kan begrunde en ophævelse af den appellerede dom.

Det tredje anbringende vedrørende det forhold, at Retten ikke ville pålægge Kommissionen at betale visse af appellanten afholdte udgifter

12. Dette anbringende kan på ingen måde tiltrædes af de af Kommissionen anførte grunde, som jeg fuldt ud tilslutter mig.

13. For det første synes det ikke at opfylde kravene i artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement, da det ikke angives, hvilke fællesskabsretlige regler eller principper Retten skal have tilsidesat.

14. For det andet må det betragtes som en ændring af den påstand, der blev nedlagt for Retten, hvilket er forbudt i henhold til artikel 113, stk. 2, i Domstolens procesreglement.

15. For Retten nedlagde sagsøgeren nemlig påstand om, at Kommissionen blev tilpligtet at betale de samme udgifter som sagsomkostninger.

16. Retten fandt med rette, at de pågældende udgifter ikke faldt ind under begrebet sagsomkostninger som omhandlet i artikel 91, litra b), i Rettens procesreglement.

17. Da appellanten formentlig har anerkendt, at den appellerede dom er rigtig på dette punkt, men ikke har villet afstå fra at kræve, at Kommissionen bærer de nævnte udgifter, har selskabet under appelsagen nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale dem på et andet grundlag. En sådan påstand kan kun afvises.

18. For det tredje er det åbenbart, at anbringendet må forkastes, selv hvis det antages, at det ikke skal afvises.

19. Såfremt Domstolen måtte tiltræde det, ville den nemlig både skabe tvivl om reglen i EF-traktatens artikel 185 (nu artikel 242 EF), hvorefter søgsmål ikke har opsættende virkning, og om reglen i EF-traktatens artikel 192 (nu artikel 256 EF), hvorefter Kommissionens beslutninger, der indebærer en forpligtelse for privatpersoner til at betale en pengeydelse, kan tvangsfuldbyrdes, hvilket jeg vil afholde mig fra at foreslå Domstolen.

Sagens omkostninger

20. Såfremt appellanten taber sagen, således som jeg foreslår det, skal artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement anvendes i forhold til selskabet.

Forslag til afgørelse

21. På baggrund af ovenstående foreslår jeg Domstolen at

— forkaste appellen

— pålægge appellanten at betale sagens omkostninger.